

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Bc. Jana Schneeweise a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. H.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě ze dne 3. 12. 2024 na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v přerazítkování dokladu žalobce o dočasné ochraně razítkem „ZRUŠENO/REVOKED“

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci domáhal zrušení rozhodnutí (nesprávného úředního postupu) žalovaného, k němuž mělo dojít přerazítkováním platné dočasné ochrany v jeho cestovním dokladu.
2. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci žalobce usnesením ze dne 5. 12. 2024, č.j. 59 A 60/2024-8, poučil o svém právním názoru, že popsanému jednání žalovaného se lze bránit cestou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu a současně jej vyzval, aby v souladu s právním názorem soudu přizpůsobil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

označení žalobního typu a petit žaloby tak, aby odpovídal povaze zrušení dočasné ochrany přerazítkováním platné dočasné ochrany v cestovním dokladu.

3. Žalobce na shora uvedené usnesení reagoval podáním ze dne 17. 12. 2024, v němž konstatoval, že je přesvědčen o nezákonnosti jiného úkonu žalovaného. Současně upravil petit žaloby tak, že nyní zní: *„Zrušuje se zrušení dočasné ochrany žalovaným přerazítkováním platné dočasné ochrany v cestovním dokladu žalobce a věc se vrací správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení“*.
4. Následně Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 6. 1. 2025, č.j. 59 A 60/2024-13 věc postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

II. Obsah žaloby

5. V žalobě žalobce ve vztahu ke skutkovým okolnostem věci uvedl, že na území České republiky pobýval na základě dočasné ochrany ze dne 9. 3. 2022, přičemž naposledy mu byla prodloužena vlepeným vízovým štítkem platným do 31. 3. 2025. Dne 11. 11. 2024 šel žalobce na Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajině pro Liberecký kraj ohlásit změnu bydliště. Adresu mu zde však nezměnili, pouze mu červeným razítkem zrušili poslední platné vízum dočasné ochrany. Písemné rozhodnutí o zrušení dočasné ochrany nedostal, jen mu bylo řečeno, že má dočasnou ochranu v Rumunsku.
6. K tomu žalobce konstatoval, že 22. 8. 2024 odcestoval na Ukrajinu z důvodu nemoci jeho matky. Když chtěl na vízum dočasné ochrany zpět do České republiky, bylo mu na hranicích Rumunska sděleno, že jej nepustí zpět. Žalobce tedy 7. 10. 2024 přeplaval řeku Tisu, načež jej zadržela rumunská pohraniční stráž, která mu sdělila, že mu musí (navzdory platné dočasné ochraně v České republice) vystavit dočasnou ochranu v Rumunsku. Bez toho jej nechtěli pustit ze zadržení a sdělili žalobci, že dočasná ochrana v České republice bude stále platná. Žalobce se obával detence či vazby, a proto rumunský dokument o dočasné ochraně převzal. Nakonec mu byla dočasná ochrana v České republice zrušena, aniž by žalobce věděl proč a bez jakéhokoliv poučení o oprávněném prostředku.
7. Popsaný postup považoval žalobce za nezákonný. Tvrdil, že došlo k účelovému výkladu zákona, nesprávnému úřednímu postupu, opomenutí zásady přiměřenosti a principů lidskosti, nesprávnosti správního uvážení, porušení pravidel dokazování a zásahu do lidských práv. S odkazem na § 10 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o dočasné ochraně**“), žalobce konstatoval, že žalovaný se dostatečně nezabýval skutkovým stavem a nezohlednil argumenty žalobce. Žalovaný také nesprávně vyložil § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně a nepoužil správní uvážení. Vynucení přijetí dočasné ochrany v Rumunsku nemůže být zákonným, svobodným a řádným přijetím dočasné ochrany, která by mohla vést ke zrušení dočasné ochrany v České republice. Takový postup by byl nezákonný a také v rozporu s evropským právem. Žalovaný měl povinnost uplatnit správní uvážení a žalobce vyslechnout.
8. Žalobce též namítl, že žalovaný měl vydat o zrušení dočasné ochrany písemné rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42) a toto rozhodnutí mělo být dostatečně odůvodněno. Žalovaný však nijak nezodůvodnil, zda vůbec přistoupil k použití § 10 zákona o dočasné ochraně, ani proč

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v případě žalobce nebylo účelné mu dále poskytovat dočasnou ochranu. Žalovaný nereflektoval ani evropské právo. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č.j. 11 A 80/2022-79 s tím, že směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „**směrnice o dočasné ochraně**“) má přímý účinek, který vylučuje užití § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Lex Ukrajina**“).

9. Žalobce dále namítl, že nelze mechanicky aplikovat ustanovení zákonů bez ohledu na základní principy lidskosti a dopady do základních práv žalobce a jeho rodiny. Je nutno posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Zájem žalobce na zachování jeho soukromého a rodinného života převažuje nad zájmem na odnětí dočasné ochrany. Postup žalovaného porušuje čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Listinu základních práv Evropské unie. Žalovaný nezkoumal rozsah vazby žalobce k území. Zásah do rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků lze srovnat se zásahem do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění občana Evropské unie. Na Ukrajině je válka a přes Rumunsko žalobce pouze jeden den tranzitoval do České republiky. Neuvedl si důsledky a ve strachu vyplnil formulář pro získání dočasné ochrany v Rumunsku. Nejde o narušení veřejného pořádku v takové intenzitě, aby vedla k odnětí dočasné ochrany. Žalovaný interpretoval zjištěné skutečnosti nedostatečně, nepřiměřeně přísně a široce, protože zejména nevzal v úvahu okolnosti vzniku, původ a účel právní úpravy dočasné ochrany a vazby žalobce na Českou republiku.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu navrhl její zamítnutí. Žalobci bylo 9. 3. 2022 uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“). Dne 21. 3. 2022 nabyt účinnosti Lex Ukrajina, přičemž dle § 8 odst. 1 Legis Ukrajina se cizinec, kterému bylo od 24. 2. 2022 v souvislosti s válkou na Ukrajině uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, ode dne nabytí účinnosti Legis Ukrajina považuje za cizince, kterému byla udělena dočasná ochrana. Žalobce si povolení k pobytu prodlužoval, naposledy s platností do 31. 3. 2025, a to ve formě vízového štítku. Žalovaný následně z platformy Temporary Protection Database – TPD zjistil, že žalobce je od 7. 10. 2024 držitelem dočasné ochrany v Rumunsku a tuto nadále požívá. Dočasná ochrana žalobce tedy zanikla dle § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, který se použije přednostně (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2022, č.j. 14 A 63/2022-30) a nikoliv z důvodu dle § 10 zákona o dočasné ochraně. Z důvodové zprávy k zákonu č. 175/2022 Sb., o dalších opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, vyplývá, že § 5 odst. 8 Legis Ukrajina doplňuje důvody zániku dočasné ochrany uvedené v § 11 zákona o dočasné ochraně. Žalovaný je povinen dotčené ustanovení aplikovat. Tuto povinnost by neměl pouze tehdy, pokud by bylo zjevně v rozporu s mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu nebo v rozporu s mezinárodními závazky. Právo Evropské unie je

pro žalovaného závazné, avšak přímo aplikovatelná jsou pouze nařízení, nikoliv směrnice. Směrnice o dočasné ochraně byla do českého právního řádu transponována zákonem o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně tedy není přímo aplikovatelná. Protože k zániku dočasné ochrany došlo ze zákona, není třeba vydávat písemné rozhodnutí. Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382 ani směrnice o dočasné ochraně otázku možnosti udělení dočasné ochrany vícero členskými státy výslovně neřeší. Členské státy se dle žalovaného dohodly pouze na tom, že nebudou držitele dočasné ochrany v jiném členském státě, který neoprávněně pobývá na jejich území, aktivně přemísťovat do členského státu, který mu povolení vydal.

11. Dále žalovaný konstatoval, že občané Ukrajiny si mohou vybrat členský stát, kde chtějí požívat dočasné ochrany. Při vstupu na území Evropské unie nejsou nuceni žádat o dočasnou ochranu v prvním členském státě, neboť v rámci bezvízového pobytu si mohou zvolit členský stát. Z čl. 26 směrnice o dočasné ochraně neplyne právo držitelů dočasné ochrany libovolně měnit členské státy, kde hodlají dočasnou ochranu požívat. Přesunu musí předcházet rozhodnutí členského státu. Česká republika však rozhodnutí o přijímání držitelů dočasné ochrany v jiných členských státech neučinila. Směrnice o dočasné ochraně počítá s tím, že jakmile cizinec získá dočasnou ochranu, zaniká předchozí dočasná ochrana udělená v jiném členském státě, což odpovídá účelu této směrnice. Ustanovení § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina tedy není v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně. Shodný názor vyjádřily opakovaně správní soudy.
12. Žalobce nepředložil žádné důkazy o nátlaku ze strany rumunských orgánů. Dne 21. 11. 2024 požádal o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu. Žalovaný této žádosti nevyhověl a informací ze dne 7. 2. 2025, č.j. OAM-6126-6/ST-2024 žalobce informoval o důvodech. V tomto řízení žalobce netvrdil ani neprokazoval, že byl v Rumunsku vystaven nátlaku při podání žádosti o dočasnou ochranu.

IV. Původní rozsudek Městského soudu v Praze

13. Soud o žalobě původně rozhodl rozsudkem ze dne 2. 7. 2025, č.j. 15 A 9/2025-46, jímž žalobě vyhověl a (i) vyslovil, že zásah žalovaného spočívající ve zrušení platné dočasné ochrany přerazítkováním (vízového štítku) v cestovním dokladu byl nezákonný a zároveň (ii) přikázal žalovanému, aby obnovil stav před zrušením dočasné ochrany žalobce. Soud žalovaného zavázal obnovit stav před odnětím dočasné ochrany a teprve poté případně zahájit správní řízení, v němž zjistí skutečný stav věci a stanovisko žalobce. Soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že žalovaný sice neoznačil žádost žalobce za nepřijatelnou, ale postupoval obdobně jako dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina a v podstatě bez dalšího odňal žalobci oprávnění k pobytu. Žalovaný však byl povinen vést správní řízení o odnětí dočasné ochrany a v něm poučit žalobce, zda chce svá práva plynoucí z dočasné ochrany čerpat výlučně v České republice, a ověřit trvání jeho mezinárodní ochrany v Rumunsku (v tomto ohledu nemohl vycházet pouze z údajů uvedených v TPD). Dále soud uvedl, že žalovaný postupoval také procesně nesprávně. Lex Ukrajina žádné formalizované řízení týkající se odnětí dočasné ochrany neupravuje, nicméně § 5 odst. 7 odkazuje na zákon o dočasné ochraně. Žalovaný dříve v obdobných případech postupoval právě podle zákona o dočasné ochraně, tedy vedl správní řízení o odnětí dočasné ochrany podle jeho § 10. Žalovaný však pouze žalobci, aniž by ten mohl hájit svá práva, neformalizovaným postupem dočasnou ochranu odňal. Za nedůvodnou soud označil námitku týkající se zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jelikož dočasná ochrana slouží k okamžité, dočasné a výjimečné ochraně, a pokud si cizinec během této

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

krátké doby na základě nejistého pobytového statusu vytvoří rodinné či soukromé vazby, nemůže spoléhat na umožnění jeho dalšího pobytu na jejich základě.

V. Zrušující rozsudek NSS

14. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2025, č.j. 15 A 9/2025-46, byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem NSS ze dne 11. 12. 2025, č.j. 21 Azs 144/2025-23 (dále jen „**zrušující rozsudek**“). NSS dospěl k závěru, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil úkon žalovaného jako „zrušení“ nebo „odnětí“ dočasné ochrany. K tomu však úkon žalovaného nesměřoval, pouze deklaroval předchozí zánik dočasné ochrany žalobce ze zákona.

Podle

§

5

odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina dočasná ochrana zaniká přímo ze zákona, byla-li dané osobě poskytnuta dočasná ochrana v jiném členském státě Evropské unie. Tato úprava má přednost před úpravou obsaženou v zákoně o dočasné ochraně. Konstrukce § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina je přitom záměrně nastavena tak, že zánik dočasné ochrany nastává automaticky bez vedení správního řízení. Zákonodárce tímto postupem sleduje zamezení souběhu více pobytových titulů u jediné osoby, bez nutnosti vést o tom správní řízení. Jde tedy o situaci, v níž dočasná ochrana zaniká automaticky jako právní následek jiné právní skutečnosti, totiž pozdějšího udělení totožného pobytového oprávnění v jiném členském státě. Nebylo tak na místě zahajovat řízení o odnětí dočasné ochrany podle § 5 odst. 7 Legis Ukrajina ve spojení s § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně. Od okamžiku, kdy byla žalobci dočasná ochrana poskytnuta v jiném členském státě, již v České republice neexistovala žádná dočasná ochrana, kterou by bylo možné odnímat. Zánik dříve udělené dočasné ochrany v okamžiku jejího udělení v jiném členském státě předpokládá i směrnice o dočasné ochraně. Byl-li žalovaným na základě § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina přerazítkován žalobcův neplatný pobytový štítek v cestovním dokladu, šlo pouze o faktický úkon deklarující již nastalý skutkový a právní stav. Konečně k povaze platformy pro výměnu informací *Temporary Protection Platform* NSS uvedl, že jde o technický nástroj vytvořený za účelem koordinace a ověřování statusu dočasné ochrany mezi členskými státy. Údaj o tom, že žadateli byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě je nutno považovat za dostatečný pro posouzení věci, není-li žadatelem konkrétně zpochybněn (což plyne i z ustálené judikatury). Žalobce přitom nepopíral, že disponuje dočasnou ochranou v Rumunsku, pouze uvedl, že ji nechtěl nabýt.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Soud tedy věc po vrácení na základě zrušujícího rozsudku posoudil znovu, přičemž byl vázán právním názorem vysloveným NSS. Při svém posouzení vyšel soud z následující právní úpravy:
16. Podle § 1 odst. 2 Legis Ukrajina ustanovení tohoto zákona se použijí přednostně před ustanoveními jiných právních předpisů upravujících právní vztahy podle odstavce 1, nestanoví-li tento zákon jinak.
17. Podle § 5 odst. 7 Legis Ukrajina ve věci neudělení nebo odnětí dočasné ochrany se použije zákon o dočasné ochraně cizinců.
18. Podle § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany dále zaniká udělením dočasné ochrany jiným členským státem Evropské unie.
19. Podle § 8 odst. 1 Legis Ukrajina ustanovení tohoto zákona se vztahují i na cizince, kterému bylo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

účelem strpění pobytu na území České republiky podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky, které je vydáváno od 24. února 2022 v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. Tento cizinec se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona považuje za cizince, kterému byla udělena dočasná ochrana podle tohoto zákona.

20. Z nesporných tvrzení žalobce a žalovaného (odpovídajících jimi předloženým listinám) vyplývá, že žalobci bylo 9. 3. 2022 uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území České republiky podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Po přijetí Lex Ukrajina byl žalobce považován za držitele dočasné ochrany v České republice (§ 8 odst. 1 lex Ukrajina), kterou si opakovaně prodlužoval, naposledy s platností do 31. 3. 2025. V průběhu trvání dočasné ochrany v České republice však žalobce vycestoval zpět na Ukrajinu a při návratu do Evropské unie mu byla 7. 10. 2024 udělena dočasná ochrana v Rumunsku. Následně se žalobce 11. 11. 2024 dostavil na Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajině pro Liberecký kraj za účelem ohlášení změny bydliště, kde mu byl doklad o dočasné ochraně v České republice přerazítkován razítkem „ZRUŠENO/REVOKED“ s vysvětlením, že žalobce disponuje dočasnou ochranou udělenou Rumunskem.
21. Ochranu podle ustanovení § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008 č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
22. S ohledem na subsidiární povahu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. se soud nejprve zabýval naplněním čtvrté podmínky, tedy otázkou, zda se žalobce mohl domáhat ochrany svých práv žalobou proti rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, rozhodnutí musí být výsledkem alespoň minimalistického správního řízení v širším smyslu, mělo by mít formalizovanou podobu, která má obvykle výrok a odůvodnění, být výsledkem formalizovaného postupu, o kterém je pořizována dokumentace, a výsledný úkon by měl být oznamován účastníkům řízení (viz také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022 – 79, body 37 až 44, v podrobnostech srov. se závěry rozšířeného senátu NSS učiněnými v usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 – 41, č. 3779/2018 Sb. NSS).
23. Tato kritéria jsou zcela přenositelná na nyní projednávanou věc. Lex Ukrajina nestanovuje žádný (ani v nejširším slova smyslu formalizovaný) postup pro případ, kdy správní orgány zjistí, že byly naplněny důvody zániku oprávnění k pobytu dle § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina. Jedinou přípustnou obranou žalobce byla subsidiární žaloba na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s.
24. Dospěl-li správní orgán k závěru, že jsou naplněny podmínky § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, v důsledku čehož „vyznačil“ zánik dočasné ochrany žalobce v jeho cestovním dokladu, došlo tím také ke splnění páté podmínky. O tomto skutkovém ději nebylo mezi stranami sporu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

příčemž se jedná se o neoddělitelný řetězec po sobě jdoucích úkonů. Pro další posouzení je rozhodná toliko skutečnost, že žalovaný správní orgán shledal naplnění podmínek § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina a v důsledku tohoto závěru posupoval namítaným způsobem. První a druhá podmínka testu jsou také splněny, neboť vyznačení zrušení dočasné ochrany, směřuje přímo proti žalobci, jehož oprávnění k pobytu zaniklo.

25. Podstatou sporu je splnění třetí podmínky, tedy otázka, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem.
26. Žalobce namítl, že měl žalovaný vzhledem k § 10 zákona o dočasné ochraně vydat odůvodněné (přezkoumatelné) písemné rozhodnutí, uplatnit správní uvážení, zjistit skutkový stav, zabývat se argumenty žalobce, posuzovat zásah do jeho soukromého a rodinného života atd.
27. Soud v souladu se zrušujícím rozsudkem uvádí, že napadený úkon žalovaného nezakládal odnětí dočasné ochrany, ale pouze deklaroval její předchozí zánik, k němuž došlo ex lege (přímo ze zákona bez potřeby dalšího úkonu) naplněním podmínek § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina. Nešlo tedy přímo o úkon neudělení nebo odnětí dočasné ochrany, a není tak možné aplikovat § 5 odst. 7 Legis Ukrajina ve spojení se subsidiární aplikací zákona o dočasné ochraně (včetně žalobcem zmiňovaného § 10).
28. K zániku dočasné ochrany žalobce tedy vzhledem k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina došlo automaticky ve chvíli, kdy mu byla dočasná ochrana udělena v Rumunsku. Žalovaný přerazítkováním dokladu žalobce tuto již ze zákona nastalou skutečnost toliko fakticky reflektoval, aniž bylo na místě či souladné s právními předpisy ji jakkoli přezkoumávat, vést o ní řízení se všemi z toho vyplývajícími důsledky a vydávat (odůvodněné) rozhodnutí, uplatňovat správní uvážení, posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce či jakkoli jinak případ žalobce ve vztahu k zániku jeho dočasné ochrany hodnotit (jelikož v dané chvíli již neexistovala dočasná ochrana žalobce v České republice, kterou by bylo možné odnímat). Na tom nic nemění ani žalobcem zmíněná judikatura, která není pro nynější případ, pro nějž je určující uplatnění § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, přílehlavá. Žalovaný nemohl skutečnost vyplývající ze zákona (tj. zánik dočasné ochrany) svou případnou činností změnit. Nezbyvalo mu než z ní vycházet.
29. Z výpisu z TPD předloženým žalovaným vyplývá, že žalobci byla dne 7. 10. 2024 udělena dočasná ochrana v Rumunsku. Právě tato skutečnost, kterou žalobce v žalobě ani nepopíral a v podstatě ji uznal, byla rozhodná pro zánik (předchozí) dočasné ochrany v České republice podle § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina. Podle zrušujícího rozsudku (odst. 30 jeho odůvodnění) přitom takový údaj v evidenci TPD představuje dostatečný podklad pro posouzení věci, jehož správnost žalobce konkrétně nezpochybnil. Žalobce sice měl výhrady ke způsobu a okolnostem udělení dočasné ochrany v Rumunsku, ty však nejsou pro otázku naplnění podmínek § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina rozhodné, a žalobce je navíc nijak nedoložil. Pro úplnost soud dodává, že právě zmíněné ustanovení je souladné s právem Evropské unie, a odkazuje k tomu na odst. 25 a 26 odůvodnění zrušujícího rozsudku.
30. Soud tedy vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že postup žalovaného spočívající v přerazítkování cestovního dokladu žalobce nebyl nezákonný. Žaloba tedy není důvodná, a proto ji soud podle § 87 odst. 3 s. ř. s. prvním výrokem tohoto rozsudku zamítl.

31. Soud neshledal důvod provádět ve věci dokazování a za tím účelem nařídít ústní jednání, neboť ve věci neexistuje žádný spisový materiál a žalobce se dovolával pouze provedení důkazů k prokázání skutkového stavu, který však nebyl mezi stranami sporný. Zejména je pro posouzení soudu relevantní, že došlo k přerazítkování v cestovním dokladu žalobce a k udělení dočasné ochrany žalobci v Rumunsku. Dále šlo toliko o posouzení právní otázky. O věci samé proto soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. (žalobce ani žalovaný nevyjádřili v soudem stanovené lhůtě nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání).
32. Soud nad rámec výše uvedeného připomíná, že ač žalobci dočasná ochrana v České republice zanikla, nic mu nebrání podat novou žádost o dočasnou ochranu, přičemž taková žádost je zásadně přípustná (blíže viz odst. 31 odůvodnění zrušujícího rozsudku).
33. O nákladech řízení rozhodl soud druhým výrokem tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2026

Mgr. Bc. Jan Schneeweis v. r.
soudce